

En spist ost og en halv flaske ketchup

I disse uger tømmes mangt et ungdomsværelse for møbler, tøj, bamser, musik og bøger. Noget af det hele bliver, somme tider i samarbejde med venlige fædre og mødre over det ganske land, omhyggeligt pakket og læsset på trailere og kørt andre steder hen. Noget finder efter mange års brug, eller i sin egenskab af slikpapir eller tomme dåser, vej til containere eller skraldespande, mens andet får lov til at blive stående, fordi der ikke er plads nok det nye sted, eller blot fordi det er nemmest.

Det er blevet flytte-hjemmefra-tid og dermed nye tider for såvel den unge som for forældrene. Sådan er det, og sådan skal det være, for sådan er naturens orden. Børn fødes, børn vokser op, og børn flytter hjemmefra. En ny livsfase venter. For den unge. For den unges forældre. Fra nu af skal såvel den unge som forældrene finde andre måder at leve på. Både i forhold til eget liv og i forhold til hinanden. Nogen har glædet sig længe. Nogen har været mere betænkelige. For nogen går det ganske let og glad, mens det for andre kan tage mere tid at finde sig til rette med alt det nye.

Nyt hjem og postadresse

Når traileren er læsset, sætter den unge kursen mod nyt hjem og postadresse. En postadresse, hvorfra der ofte skal studeres, tænkes nye tanker, opleves, mødes nye mennesker, leves, drømmes, tvivles, glædes, slides, irriteres, festes og undres.

Et nyt liv, som den unge måske har længtes efter og glædet sig til i lange tider. Endelig fri til at være sig selv. Fri for indblanding, nysgerrige blikke og spørgsmål eller krav om ind imellem selv at slæbe brugte tallerkener ud fra værelset, eller hvad forældre ellers kan komme af sted med at forlange af store hjemmeboende børn.

Alt det, den unge har glædet sig til, bliver nu endelig muligt.

Men midt i alt det dejlige ved udsigten til at flytte hjemmefra, kan der naturligt nok, også være iblandet en lille smule bange anelser. Både hvad angår selve eksistensen og meningen, men selvfølgelig også de mere jordnære, praktiske ting, der knytter sig til det at stå på egne ben: Hvordan kommer det til at gå? Er det nu det rigtige studie for mig? Kan jeg klare det? Er jeg dygtig nok? Pæn nok? Sjov nok? Festlig nok? Vil de andre synes om mig? Kan jeg nå det hele? Bliver jeg en del af fællesskabet? Får jeg venner? Vil de andre mig? Vil jeg dem? Kommer jeg til at føle mig ensom? Hvad skal der i virkeligheden blive af mig? Hvad med min økonomi? Hvordan er det nu lige, jeg får vasket det tøj?

Kan være, at den unges forældre også har glædet sig ved udsigten til omsider og efter lang tids tro tjeneste at få mere tid til sig selv, til arbejdet, til ægtefællen eller kæresten, til venner, bøger og andet, der i årenes løb med længsel har ventet på at blive taget sig af.

Til at indrette det værelse, som nu bliver ledigt, eller til at vide, at noget af det, der blev puttet i køleskabet om aftenen, stadig befinder sig samme sted næste morgen.

Kan også hænde, at den unges forældre, på samme måde som den unge, også kan komme til at spørge til den nye mening, der nu skal til at være, og som samtidig kalder på, at man som voksen forholder sig til sig selv, og fylder nyt indhold i sin tilværelse, samtidig med, at man stadig skal være forælder, men bare på en helt anden måde.

Hvordan vil det komme til at gå? Hvad er meningen, når jeg ikke længere skal være mor eller far i hverdagen? Kan vi to, far og mor, finde på noget som helst at tale om og gøre sammen, når den unge ikke er her?

Vil jeg føle mig ensom, når huset ikke længere fyldes af larm og kammerater?

Propfyldt vasketøjskurv og tomt køleskab

Da det i sin tid var mig, der flyttede hjemmefra for at studere, var jeg naturligvis opsat på det nye liv, der ventede mig. Glædede mig til det, og var

helt parat til at bo for mig selv på det lille kollegieværelse med fælles bad og køkken. Jeg var også spændt. Selvfølgelig var jeg det.

Men jeg tror ikke, jeg tænkte ret meget, om overhovedet på, hvad mine forældre mon skulle bruge tiden til, da jeg som den sidste fløj fra reden. Ikke at jeg ikke tænkte på dem, og ikke at jeg ikke glædede mig til at fortælle dem om alt det nye, jeg oplevede. Det gjorde jeg virkelig.

Og ikke at jeg ikke, trods alt det spændende nye, ind i mellem også følte mig ensom. Det gjorde jeg da. Men hvis ret skal være ret, var jeg nok mest optaget af mig selv og mit.

Men når jeg gloede ind på den hylde i køleskabet, der var tildelt mig, og blev mødt af en spist ost, et sammenkrøllet stykke rugbrød og en halv flaske ketchup. Og ydermere på mit værelse blev hilst velkommen hjem af mit eget beskidte tøj i en propfyldt flettet vasketøjskurv, hvor samme vasketøj tidligere på magisk vis efter nogle dage pludselig lå rent og sammenfoldet, parat til at blive båret ind i mit skab. Ja, så blev jeg klar over, at jeg ved næste ring hjem fra mønttelefonen måtte huske at spørge min mor, hvordan de vidunderlige bjerge af forskellig slags mad, boller og kage fandt ind i køleskabet derhjemme. Jeg måtte også vide, hvor hun havde købt den vasketøjskurv, der uge efter uge og år efter år, aldrig kom til at blive bare halvt så proppet som min.

For hold da op, hvor fandt jeg, og mange andre med mig både den gang og nu, tror jeg, ud af, at der er så mange ting, man som ung måske tager en lille smule for givet.

Så hvis rungende tomme køleskabe og propfyldte vasketøjskurve også i dag hilser unge mennesker velkommen til studiestart, og det heller ikke i dag altid føles lige rart, kan de så ikke lige så godt blive boende hjemme til de bliver fyrrer eller deromkring?

Men i så fald tænker jeg, at både de unge mennesker og de forældre, der måske ikke lige nu, ved studiestartens begyndelse, kan se ret mange fordele ved, at deres unge skifter postadresse, så alligevel kan komme til at længes voldsomt efter den dag, hvor både den "unge" og forældre skal have hver sin adresse.

Hvilket på ingen måder betyder, at man ikke stadig kan både passe på hinanden, se hinanden og kærre sig om hinanden.
Blot på en anden måde.